

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Bonn Fleisch Ex-und Import GmbH

Strona pozwana: Hauptzollamt Hamburg-Jonas

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Finanzgericht Hamburg — Wykładnia art. 47 ust. 3 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 3665/87 z dnia 27 listopada 1987 r. ustanawiającego wspólne szczegółowe zasady stosowania systemu refundacji wywozowych do produktów rolnych (Dz.U. L 351) ze zmianami — Uznanie dokumentów za równoważne z urzędu bez wyraźnego wniosku w tym zakresie

Sentencja

Artykuł 47 ust. 3 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 3665/87 z dnia 27 listopada 1987 r. ustanawiającego wspólne szczegółowe zasady stosowania systemu refundacji wywozowych do produktów rolnych w brzmieniu ustalonym przez rozporządzenie Komisji (WE) nr 2955/94 z dnia 5 grudnia 1994 r., nie ma zastosowania do bezpośredniego wywozu produktów.

Jeżeli jednak na skutek okoliczności niezależnych od eksportera, krajowy dokument wywozowy potwierdzający, że dane produkty opuściły obszar celny Wspólnoty nie może zostać przedstawiony, władze krajowe właściwe w zakresie refundacji wywozowych powinny zgodnie z celami rozporządzenia nr 3665/87 w brzmieniu ustalonym przez rozporządzenie nr 2955/94 z urzędu uwzględnić równoważne środki dowodowe oraz wnioski o uznanie innych dokumentów za równoważne złożone w sposób dorozumiany. Tego rodzaju środki dowodowe powinny jednak być w równym stopniu wystarczające dla celów kontroli przeprowadzonej zgodnie ze szczegółowymi uregulowaniami krajowymi w zakresie, w jakim uregulowania te są zgodne z zakresem i skutecznością prawa wspólnotowego.

Jeżeli wygaśnięcie terminu na przedłożenie równoważnych środków dowodowych należy przypisać właściwym władzom krajowym, to nie mogą się one powołać w stosunku do eksportera, który dochował należytej staranności na 12-miesięczny termin określony w art. 47 ust. 2 rozporządzenia nr 3665/87 w brzmieniu ustalonym przez rozporządzenie nr 2955/94.

(¹) Dz.U. C 74 z 25.3.2006.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 28 czerwca 2007 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Köln, Niemcy) — Planzer Luxembourg Sàrl przeciwko Bundeszentralamt für Steuern

(Sprawa C-73/06) (¹)

(Szósta dyrektywa VAT — Artykuł 17 ust. 3 i 4 — Zwrot podatku VAT — Ósma dyrektywa VAT — Zwrot podatku VAT na rzecz podatników niemających siedziby na terytorium danego kraju — Artykuły 3 lit. b) i 9 akapit drugi — Załącznik B — Zaświadczenie o opodatkowaniu — Doniosłość prawna — Trzynasta dyrektywa VAT — Zwrot podatku VAT na rzecz podatników niemających siedziby na terytorium Wspólnoty — Artykuł 1 pkt 1 — Pojęcie przedsiębiorstwa w celu realizacji transakcji handlowych [siedziby dla celów wykonywania działalności gospodarczej])

(2007/C 199/16)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Finanzgericht Köln, Niemcy

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Planzer Luxembourg Sàrl

Strona pozwana: Bundeszentralamt für Steuern

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Finanzgericht Köln — Wykładnia art. 3 lit. b), jak również załącznika B do ósmej dyrektywy Rady z dnia 6 grudnia 1979 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do podatków obrotowych — warunki zwrotu podatku od wartości dodanej podatnikom niemającym siedziby na terytorium kraju (Dz.U. L 331, str. 11) oraz art. 1 pkt 1 trzynastej dyrektywy Rady z dnia 17 listopada 1986 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do podatków obrotowych — warunki zwrotu podatku od wartości dodanej podatnikom niemającym siedziby na terytorium Wspólnoty (Dz.U. L 326, str. 40) — Zwrot podatku VAT na rzecz podatnika mającego siedzibę na terytorium innego państwa członkowskiego i będącego spółką zależną spółki mającej siedzibę państwie trzecim — Kryteria, które powinno spełniać przedsiębiorstwo, aby mogło zostać uznane za mające siedzibę na terytorium kraju — Pojęcie „przedsiębiorstwa w celu realizacji transakcji handlowych” [siedziby dla celów wykonywania działalności gospodarczej] oraz „stałego zakładu, z którego prowadzone są transakcje gospodarcze”

Sentencja

1) Artykuły 3 lit. b) oraz 9 zdanie drugie ósmej dyrektywy Rady 79/1072/EWG z dnia 6 grudnia 1979 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do podatków obrotowych — warunki zwrotu podatku od wartości dodanej podatnikom niemającym siedziby na terytorium kraju, powinny być interpretowane w ten sposób, iż zaświadczenie zgodne

ze wzorem znajdującym się w załączniku B do tej dyrektywy zasadniczo pozwala na domniemanie, iż zainteresowany nie tylko jest podatnikiem podatku VAT w państwie członkowskim, którego organ podatkowy wydał mu to zaświadczenie, ale także, iż ma on siedzibę w tym państwie członkowskim.

Przepisy te nie oznaczają jednak, iż istnieje zakaz, aby państwo członkowskie dokonujące zwrotu, które ma wątpliwości co do zgodności z rzeczywistością gospodarczą przedsiębiorstwa, którego adres został wymieniony w tym zaświadczeniu, mogło upewnić się co do owej zgodności z rzeczywistością gospodarczą za pomocą środków administracyjnych przewidzianych w tym celu przez przepisy wspólnotowe w dziedzinie podatku VAT.

- 2) Artykuł 1 pkt 1 trzynastej dyrektywy Rady 86/560/EWG z dnia 17 listopada 1986 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do podatków obrotowych — warunki zwrotu podatku od wartości dodanej podatnikom niemającym siedziby na terytorium Wspólnoty, powinien być interpretowany w ten sposób, iż siedzibą dla celów wykonywania działalności gospodarczej danej spółki jest miejsce, w którym są podejmowane istotne decyzje dotyczące ogólnego zarządu tą spółką oraz w którym wykonywane są jej centralne zadania administracyjne.

(¹) Dz.U. C 201 z 7.8.2004.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 5 lipca 2007 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Commissione tributaria di secondo grado di Trento — Włochy) — Fendt Italiana Srl przeciwko Agenzia Dogane Ufficio Dogane di Trento

(Sprawy połączone C-145/06 i C-146/06) (¹)

(Dyrektywa 2003/96/WE — Wspólnotowe przepisy ramowe dotyczące opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej — Zakres zastosowania dyrektywy — Oleje mineralne — Oleje smarowe przeznaczone do innych celów niż jako paliwo silnikowe lub grzewcze — Wyłączenie — Uchylenie dyrektywy 92/81/EWG — Krajowa regulacja podatkowa)

(2007/C 199/17)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Commissione tributaria di secondo grado di Trento

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Fendt Italiana Srl

Strona pozwana: Agenzia Dogane Ufficio Dogane di Trento

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Commissione tributaria di secondo grado di Trento — Wykładnia dyrektywy Rady 2003/96/WE z dnia 27 października 2003 r. w sprawie restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej (Dz.U. L 283, str. 51) — Zgodność z prawem wspólnotowym ustawy krajowej przewidującej opodatkowanie olejów smarowych przeznaczonych do innych celów niż jako paliwo silnikowe lub grzewcze

Sentencja

Dyrektywę Rady 2003/96/WE z dnia 27 października 2003 r. w sprawie restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej, zmienioną dyrektywą Rady 2004/75/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r., należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie stosowaniu przepisów krajowych, takich jak rozważane w sprawie przed sądem krajowym, które przewidują pobieranie podatku konsumpcyjnego od olejów smarowych w przypadku, gdy są one przeznaczone, oferowane do sprzedaży lub wykorzystywane do innych celów niż jako paliwo silnikowe lub grzewcze.

(¹) Dz.U. C 143 z 17.6.2006.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 5 lipca 2007 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Administrativo e Fiscal do Porto) — Deutsche Lufthansa AG przeciwko Ana — Aeroportos de Portugal SA

(Sprawa C-181/06) (¹)

(Transport lotniczy — Porty lotnicze — Obsługa naziemna — Pobieranie opłaty za naziemną obsługę administracyjną i nadzór)

(2007/C 199/18)

Język postępowania: portugalski

Sąd krajowy

Tribunal Administrativo e Fiscal do Porto

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Deutsche Lufthansa AG

Strona pozwana: Ana — Aeroportos de Portugal SA